

institution i Danmark, men det hænger nu først og fremmest, i hvert fald efter min vurdering, sammen med, at kirken ærligt mener at have et godt budskab og ønsker at leve op til oprindelige krav om, at der skal forkyndes for hele folket.

At den danske kirke har nogle grundlæggende forudsætninger, der er mange århundreder gamle, betyder jo selvfølgelig ikke, at alt i og omkring kirken skal blive ved med at være, som det var engang. Selv om kirkens budskab er det samme som for 2.000 år siden, har tolkningen og formuleringen af det undergået mange forandringer i tidens løb, og det er uden tvivl den største udfordring i dag at nyfortolke og nyformulere budskabet i de menneskelige og folkelige sammenhænge, som er nutidsdanskerens.

Et af de vilkår, som kirken i den sammenhæng er stillet over for, er den påvirkning, som vi især igennem de senere årtier har fået fra andre religioner og kulturer. Jeg tænker her først og fremmest på den påvirkning, vi har fået gennem medier, gennem rejser, gennem hele den internationale udsætning, som har betydet, at mange danskere har udviklet en måske lidt blandet religionsopfattelse, der har elementer af både kristendom og hinduisme og buddhisme og andre låneting i sig.

Det er ofte blevet hævdet, at danskernes modtagelighed over for påvirkning fra andre religioner hænger sammen med, at danskernes viden om kristendom efterhånden er blevet mere og mere udvandet, og dernæst er det jo selvfølgelig blevet diskuteret, hvem der så har skylden for denne udvanding. Nogle har lagt skylden på skolen, andre har ment, at det var kirken, der sov i timen, og nogle har valgt at lægge i hvert fald en del af skylden på forældrene og deres opdragelse af børnene. Og det er da muligt, at tidligere generationer havde en større viden om kristendom end den nuværende, men det er da også muligt, at vurderingerne på dette punkt ligesom på mange andre hviler på en lidt overdreven bedømmelse af, hvor gode de såkaldt gode, gamle dage var.

En større diskussion om, hvor meget tidligere generationer vidste, eller hvem der har skylden for en ændring, er imidlertid for mig at se uinteressant. Det afgørende er, at kirken er bevidst om, at den største udfordring i dag er at fortælle om, hvad kristendom er, og at gøre det på en måde, som er relevant i de nutidige menneskelige og folkelige sammenhænge.

Jeg tror ikke, der kan opstilles nogle få eller firkantede modeller for, hvordan det kan eller bør gøres. For nogle vil det være indlysende at tage moderne aktivitets- og udtryksformer i brug, og det gør man jo faktisk også mange steder, f.eks. med en af seneste års mest succesrige nyskabelser i folkekirken, nemlig dåbsoplæringen af børn på 3.-4. klassetrin. For andre vil det være relevant at bruge mere gammelkendte former til at hjælpe mennesker til en nøgle til grundbegreberne i kirkens lære og liv, sådan som man f.eks. har gjort det for ganske nylig i Aalborg Stift ved at udsende en folkebog om tro.

Valget af aktiviteter, valget af udtryksformer og afgørelsen om, hvordan man kombinerer gamle og nye former, må først og fremmest træffes i de nære sammenhænge, hvor de skal bruges. Det at fortælle om kristendom i en nutidig sammenhæng og at forme livet i kirken, så den virkelig kan være nutidsmenneskets hjemhus, er en langt større og langt mere væsentlig udfordring end den diskussion om struktur og rammer, som der i de seneste år har været en tilbøjelighed til at bruge mange kræfter på. Selvfølgelig skal vi interessere os for og drøfte rammerne og strukturen, men rammerne og strukturen er ikke det overordnede; de må tilpasses efter det, som er kirkens væsentligste opgave: forkyndelsen.

Tilpasningen mellem indhold, rammer og struktur har også betydet, at kirkens rammer og struktur har undergået mange forandringer i tidens løb. Vi har jo f.eks. ikke blot de kirker, som blev bygget for 600-800 år siden; der er også bygget flere hundrede kirker i løbet af de sidste hundrede år, fordi antallet af mennesker i Danmark er øget, og fordi der er vokset nye boligområder op, hvor indbyggerne også ønskede, at kirken skulle være til stede. Og kirken er blevet suppleret med andre bygninger og moderne inventar, som har gjort det muligt, at man også kan udfolde et kirkeligt liv i nutidige former. Folkekirken er vel i dag i den situation, at der kun i meget begrænset omfang er behov for at øge rammerne med nye kirker, mødelokaler osv.

Til gengæld er tiden så nok kommet til at drøfte, i hvilken udstrækning der kan og skal ske en begrænsning eller en omfordeling af kirkens forbrug af såvel menneskelige som økonomiske ressourcer nogle steder i landet. Der er uden tvivl steder i Danmark, som i dag er så tyndtbeboede, at det er relevant at diskutere,